

TIBOR NOVOTNÝ

TAJEMSTVÍ A ZÁHADY
aneb
PROČ ŽIJEME?

Vážení čtenáři!

Obracím se na Vás s touto prosbou. Máte nějakou zkušenost s paranormálními jevy? Zažili jste nějakou příhodu, kterou si neumíte vysvětlit běžnými normami a způsoby? Byli jste svědky zvláštních příhod, úkazů nebo jevů? Máte sami nějaké zvláštní schopnosti, které se vymykají našim školním poznatkům? V čem se Vám nelíbila kniha, kterou jste právě dočetli?

Napište mi! Rád Vaše názory a zkušenosti použiji při napsání nové knížky. Budete-li si to přát, pozměním Vaše jméno a ostatní údaje. Předem Vám za Vaši důvěru děkuji.

*Pište na adresu: Tibor Novotný
Box 7
687 38 Nedakonice
Česká republika*

Nedakonice, 27. 8. 1999

Autor

© Tibor Novotný, 1999
© Eko-konzult, 1999
© Translation, Dr. M. Holičková, 1999
ISBN 80-88809-66-5

Předmluva autora

Tato malá knížka nemá děj. Jejím účelem nemá být zkrácení nudného času. Mnozí nebudou chápat poslání těchto řádků. Nevadí. Knižku odložte a vraťte se k ní po určité době. Jsem přesvědčený, že jednou si každý položí otázku: Proč vlastně žijeme tento náš pozemský život? U někoho to bude v mladším věku, předpokládám však, že tato otázka bude u každého čtenáře nastolená až věkem, s přibývajícemi sedinami. Zdánlivě neuspořádané a nesouvisející kapitoly by měly čtenáře přivést aspoň k zamyslení nad smyslem života. Naše pozemská pouť má nepochybně svůj smysl a účel. Domnívám se, že tuto otázku by si měl každý člověk položit a hledat na ni odpověď, hned jak dozraje. Zralost však nezotožňuji s dospělostí. Zním dospělé, kteří mají do zralosti velmi daleko. Ba ani stařecký věk nemusí být předpokladem zralosti. Naopak. Některý člověk už v mladém věku může dosáhnout úplné zralosti.

Rád chodívám na hřbitovy. Je tam zvláštní klid a atmosféra vhodná na takové zamyslení. Často tam potkávám postarší i starce, chodí tam téměř pravidelně a rádi. Myslím, že to jsou jedni z těch, kteří si už otázku smyslu života položili. Jednou jsem se jedné stařenky zeptal: „Co je to život a co smrt?“ Dostalo se mi této odpovědi: „Co se narodilo, musí zemřít. Náš život je jako život housenky, připoutané ke svému stromu. Dále nevidí, protože nemůže. Když její „stromový“ život skončí, stane se motýlem a ten pozná krásu života z výš-

ky. Může si letět na různé stromy, poznat více krás pozemského života, než měl jako housenka. A tak je to s lidmi, chlapče," odpověděla mi stařenka. Odpovědi jsem byl ohromený. Odpověděla mi tak přesvědčivě, až mne to zarazilo.

Po minutách uvažování jsem se k ní vrátil a zeptal jsem se, proč si to myslí. Řekla, že si to nemyslí, ona to ví. Zase tak rozhodně a přesvědčivě. Na hřbitov si prý chodí povídat se svou dávno zemřelou maminkou a nebohým manželem. Odcházel jsem se zvláštním pocitem, ale babku jsem proto nepokládal za blázna. Naopak, začal jsem o její odpovědi intenzivně přemýšlet. Dobře vím, že když něčemu nerozumím, nebo se o něčem nemohu přesvědčit z jiného zdroje, neznamená to, že to nemá opodstatnění, nebo že to neexistuje. Věru, co se stane po naší fyzické smrti? Všechno končí? Nebo začíná znovu? Kdo ví? V duchu hledám odpověď už několik let. Našel jsem ji? Jestliže ano, kdo mi potvrdí její správnost? Ano, tato knížka je plná otazníků. Ale i turzení. Tato turzení však nikoho nemají svést z jeho víry a přesvědčení. Nikomu nechci sahat na jeho víru nebo ateismus. To nepovažuji za účel této knížky. Chci jen čtenáře posunout blíže k tomu, aby si položil otázku: Proč žijeme tento pozemský život, co je jeho pravým důvodem? A co bude po životě?

Jsem přesvědčený, že člověk by se měl nad tímto problémem zamýšlet, klást si otázky a hledat na ně odpovědi. Vždyť Bible nás utvrzuje v tom, že kdo hledá, najde. A najde jen ten, kdo chce najít a ví, kde hledat. Něco mi napovídá, že hledat třeba nejprve v sobě. Mám takové tušení, že odpověď na každou otázku nosíme v sobě, v našem podvědomí.

Nevěříte? Neviděli jste ještě podvědomí? Ani já ne! Ale neviděl jsem ještě ani Jižní pól, a přece věřím, že existuje. Mnoho věcí neumím pochopit či zatřídit, a přece je nezatačuji. Neviděl jsem ani jeden zázrak, a přece věřím v zázraky. Nikdy jsem na vlastní oči neviděl UFO, a přece věřím, že tento fenomén existuje. Ale jsou i takoví lidé, kteří neuvěří, že v lebce mají mozek, ani když jim rozbijí hlavu a svůj mozek

uvidí. Neuvěří, protože nechtějí. Ale v životě nastane okamžik, i když v jeho poslední minutě – a člověk se zamyslí a uvěří. A uvěří rád a tehdy zjistí, že svůj život jaksi promarnil, nežil ho správně.

Zjistí, že nejvíce pozornosti věnoval tomu nejméně podstatnému. Tak jako motýl, když opustí kuklu, si vzdychneme: Proč jsme se tolik starali o tu povrchní kuklu, kterou z motýlího pohledu vidíme jako zbytečné pozlátka a pro motýlí život zcela nepodstatné? Zamysleme se proto spolu nad skutečným důvodem našeho pozemského života. Kladme si otázky a hledejme na ně odpovědi. Nestojí to ani haléř a okolí nic neví.

Autor.

INFORMACE, ZKUŠENOST A VĚDA

I když si toho nejsme vědomí, každá, i nepatrná informace má svoji cenu. I tu platí zákon relativity. Ne každá informace má cenu pro každého, ne vždy a ne na každém místě. Jsou dokonce informace, které jsou cennější než peníze. Představme si, že se střetnou dva kupující. Oba mají v peněžence sto korun, které si vymění. Když se rozcházejí, každý z nich má zase jen sto korun. Jestliže například jeden z kupujících ví, že rajčata jsou za 10 korun, a druhý zase ví, že papriky stojí 15 korun, po výměně informací bude každý bohatší o jednu informaci.

Toto je běžná životní zkušenost, která nám ani nepřijde cenná. Když například někdo viděl UFO a byl sám, málokdo mu uvěří. Může se dušovat, jak chce. Je to informace, které se jaksi nechce věřit, i když každý z nás už o UFO aspoň slyšel nebo četl.

Věda v rámci novověku sesbírala, prozkoumala a zatřídila neuvěřitelné množství zkušeností a informací. Je vždy předvojem ve vývoji lidstva. Není v silách jedince zvládnout ani zlomek informací ze všech vědních oborů. Jsou však vědci, kteří jsou vynikajícími znalci v úzkém oboru své specializace. Věda však není ani zdaleka vševědoucí a neomylná. Věda spolu s církví kdysi učily, že naše Země je plochá a někde existuje i kraj světa. Později se upustilo od teorie ploché Země a nejučenější muži světa tvrdili, že Země je kulatá, je centrem vesmíru a všechny planety, Slunce i hvězdy se točí kolem ní.

Tehdy to byla berná mince, které mnozí věřili. Kdo nevěřil a neuznával tuto teorii veřejně, mohl být i upálený. Dějiny to zaznamenaly. Potom padla i teorie o tom, že Země je středem vesmíru, a přijala se heliocentrická teorie. Ta platí i dnes a s vysokou pravděpodobností bude platit i nadále.

Tedy věda, nositelka pokroku lidstva, byla už vícekrát na scestí, ba i na vyložené slepé cestě, ale v dané době se věřilo, že učenci mají pravdu. Zkuste dnešnímu vědci povědět něco o věštění, přenosu myšlenek, vidění do budoucnosti nebo reinkarnaci. Stroze Vás odmítne. Jestliže je přístupnější, otočí se několikrát na každou stranu, zda není v blízkosti jeho vědecký kolega, a potom možná něco rezervovaně vyslechne, snad dokonce i něco připustí. Bojí se zesměšnění ze strany ortodoxnějších, učených kolegů. Vědomosti mu nedovolí připustit něco, co se neučil ve škole, co není možné najít v uznávaných publikacích, co nepotvrdí tabulky, věty a poučky. Kdyby byla na světě otevřena jedna jediná fakulta paranormálních a okultních věd, možná by náš vědec připustil, „že někde se tím prý už zabývají, ale tento vědní směr ještě nemá plnou vědeckou platnost.“ A hotovo! Vědec je opatrný a opatrný musíte být i Vy k vědci.

Přitom zdaleka není možné tvrdit, že věda a vědci jsou odpůrci pokroku, nových myšlenek. Věda se jen opírá o ověřené a mnohokrát potvrzené fakty. Dnešní věda nechce hlásat bludy jako její středověká kolegyně, a proto je velmi opatrná.

Jestliže moderní věda neuznává reinkarnaci (převtělení), musí mne to nutně přesvědčit, že reinkarnace neexistuje? Jestliže věda neuznává pojem duše jako součásti našeho pozemského života, myslíte si, že duše tím pádem opravdu není realitou? Necht' to čtenář ráci zvážit sám.

Jedno je však jisté. Informace byly a také budou předmětem utajování. Vždyť už biblický Mojžíš, nalezený v košíku a osvojený královnou, by neměl přístup do egyptských knihoven, k tajným poznatkům tehdejšího světa, kdyby ho našla a osvojila žena z prostého lidu.

Už tehdy se dělaly tajnosti s věděním. Informace měly vždy moc a byly vždy pečlivě střeženy. Ani dnešní archivy FBI, CIA nebo KGB nejsou běžně přístupné. A ukrývají věru nejedno zajímavé tajemství, hodné celosvětového zveřejnění.

I dnes novodobí faraoni určí, kdo může být tím dnešním Mojžíšem a smí nahlédnout. Šťastlivec je potom přísahou zavázaný k bezvýhradní mlčenlivosti. V případě úniku informací se národům a světu předkládají mistrovské dezinformace, popírání nebo hrobové mlčení. A tak se informace o UFO, mimozemských civilizacích, o původu člověka, vzniku vesmíru, pracně nasbírané za peníze daňových poplatníků, utajují ve prospěch hrstky vyvolených. Špičkoví vědci v utajení pracují na projektech fantastického významu. Hitler tajil výrobu atomové bomby, technologii raket V-1, V-2. Nic platné, špiónáž udělala svoje. Potom tajili výrobu zbraní hromadného ničení Američané, Britové a po nich i tehdejší Sovětský svaz. Podezírali jeden druhého, každý chtěl mít na protivníka silnější trumf. V roce 1947 začala éra létajících talířů – UFO. Velmoci se navzájem podezíraly a obávaly se, že je to technologie superzbraní toho druhého. Sbírala se svědectví o výskytu létajících talířů, svědkům potom bylo doporučeno mlčet o tom, co viděli! Byly vytvořeny speciální komise s rozsáhlými pravomocemi sbírat a vyhodnocovat informace o UFO. Havarovaná UFO byla podrobována výzkumům na odhalení jejich zázračného pohonu.

Přitom se všechno popíralo. Kosmonauti z USA i z Ruska byli svědky střetnutí s UFO během letu. Zase přišel zákaz zveřejňování a kosmonauti byli zavázáni mlčenlivostí. Americký kosmonaut Aldrin se po zážitku s UFO stáhl do soukromí, stal se z něho podivín, jak tvrdí jeho kolegové z NASA. Něco jím otrásl. Možná to, že nesměl říci pravdu o tom, co viděl. Kdo ví?

Mnoho svědků přeletu či přistání UFO v USA se divilo, že to, co před jejich očima letělo velmi nízko, zvláště svítilo a manévrovalo fantastickým způsobem, bylo po prozkoumání „odborníky“ označeno jako Venuše, kulový blesk nebo padající a v atmosféře hořící stupeň rakety. Zkrátka utajování, dezinformace, zahalování. Tak se to dělalo vždy s informacemi a vědomostmi. Faraoni všech dob se drželi hesla: všechno je

pro mne a něco i pro ty druhé, jimž vládnu. Pojďme ale dále, budme konkrétnější.

Ve druhé kapitole se budeme zabývat nejrozšířenější knihou na Zemi – Bibli.

Je to kniha hodná povšimnutí z každé strany. Nebudeme mít po ruce asi původní Bibli, málo co původního se zachovalo, a co se zachovalo, to je pečlivě zamknuté ve Vatikánu. Pusťme se tedy do té Bible, která je dostupná, která je nám předkládaná. Bude to zajímavé. Mnoho věcí nám v Bibli určitě ušlo.

BIBLE, KNIHA KNIH

Nejrozšířenější knihou na světě je bezpochyby Bible. Tato kniha je pozoruhodná z mnoha aspektů. Autora jako jeden z prvních upoutal ten fakt, že Bible je pro čtoucího laiky poměrně těžko pochopitelná. Je v ní vsunuto mnoho vysvětlivek, které mají zřejmě víckrát redigovaný text doplnit a vysvětlit. Nabízí se vysvětlení, že Bible byla původně napsána jako souvislé dílo s lehce pochopitelným významem. Dnes nelze už určit, zda je Bible dílem jednoho, nebo více autorů. Kdyby tuto knihu dostal do rukou ztroskotanec na pustém ostrovu, který nikdy nic neslyšel o náboženství, asi by se křesťanem nestal. Knihu by jednoduše nepochopil. Musel by mu teolog jako odborník vysvětlit kopu věcí, podat přímo na lopatě. A to by náš ztroskotanec musel opravdu velmi chtít pochopit vysvětlované. Zřejmě by mu jediné přečtení Bible ani nestačilo.

Bible je psána různými styly, čeho si jazykovědec určitě všimne. Budí to dojem, že knihu skutečně psalo více autorů.

Spíš by bylo přijatelnější vysvětlení, že jedno dílo má jen jednoho autora, zatímco překladatelů, opisovačů, cenzorů bylo více. Bible s jistotou nabádá čtenáře k síle víry, modlitby a rozjímání.

„Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, je Vám dané a budete to mít.“ Tolik citát. Všimněte si zvláštní uspořádání časů, jimiž nás evangelista vyzývá k modlení:

Věřte – nyní, hned, bez výhrad, že všechno, oč v modlitbě prosíte – modlením tedy můžeme prosit o cokoliv, je Vám dané – už nyní, hned, a budete to mít – vlastnit něco potom.

Poukazuje se tu zkrátka na význam a sílu modlitby. Vždyť i sám Ježíš Kristus kázal: „Klepte a bude Vám otevřeno, hledejte a najdete, prostě a bude Vám dáno.“ Tato slova mají velmi hluboký význam. Chceš poznat, tak hledej, a když vytrváš, tak opravdu najdeš a poznáš. Málo si v životě uvědomujeme pravdivost a sílu těchto slov! Modlení ale není důležité mechanické drmolání slov. Nejdůležitější je odpoutání se od reality i od sebe. Modlíci se se musí naladit na zvláštní frekvenci. Jeho tělo, nervy, aura i duše musejí dosáhnout zvláštní vibrace, kdy je modlitba přijatá. Tady je bezpodmínečná, bezvýhradná víra! Vždyť Ježíš, když chtěl někoho uzdravit, se nejprve ptal: „Věříš, že tak mohu učinit?“ Jestliže dotyčný pochyboval nebo nevěřil, zázrak se nekonal. Víru nikomu není možné vnutit, k víře se každý musí dopracovat sám! Věřit v něco musíme chtít jen my.

Bible o víře píše se samozřejmostí faktu. Při čtení Starého zákona si všimneme, že popisuje to, co bylo. Popisuje historii vzniku lidské bytosti. Dočteme se tu, kdo byl cí otec nebo syn a koho si vzal za ženu, kolik měli dětí. Starý zákon byl pro tehdejší lidi jakýmsi dějepisem. Bůh, nebo někdo božský, měl tehdy zájem na tom, aby lidé věděli, kdo jsou, odkud pocházejí. Bible obsahuje v přirovnáních i praktické rady, jak se třeba zachovat v různých situacích.

Bible tehdejší lidem oznamovala i budoucnost. „A narodí se Mesiáš a Vykupitel.“ „Bude soudný den.“ To jsou kon-